

fig ind i en vis Tankegang og saaledes have sluttet sig til en vis Betragtningssaaede, at det vil blive vansteligst at faae dem til at opgive deres Standpunkt. Udvalget er som Følge heraf forbedret paa, at der saavel angaaende selve Hovedspørgsmaalet som med Hensyn til mange enkelte Punkter vil findes forskellige Meninger, som med større og mindre Styrke ville gjøre sig gjældende. Det Synspunkt, hvorfra Udvalgets Flertal er gaaet ud, er dette, at man ved Ordningen af Forsørgelsesbyrden maa søge efter et Retfærdigheds- eller Billighedsprincip for Fordelingen. Det er vel blevet nytret baade her og andetsteds, at det ved et Anliggende af denne Natur egentlig mest kom an paa en simpel og i praktisk Henseende henfigtsmæssig Fordeling, idet det, naar en saadan blot blev fulgt overfor Alle, maatte være temmelig ligegyldigt, hvorledes Reglen ellers i og for sig var. Det er en Synsmaade, som Udvalgets Flertal paa ingen Maade har kunnet slutte sig til. Vi ere tværtimod af den Formening, at da der jo her handles om en betydelig offentlig Byrde, saa kan det ingenlunde siges at være ligegyldigt, hvorledes den fordeles, idet den vil falde høist ulige, efter som det ene eller det andet Princip følges, og vi have derfor ment, at det her ligesom ved alle andre Love, hvor der er Spørgsmaal om Fordeling af Byrder er nødvendigt at søge efter et Billigheds- eller Retfærdighedsprincip for Fordelingen som det egentlig ledende Udgangspunkt. Det har nu forekommet os, at et saadant Princip kunde man mindst af Alt søge i Fødestedet; det har forekommet os, at der ikke kunde ansøres nogen Retfærdigheds- eller Billighedsgrund for at den Kommune, hvori en Person er født, skal forsjøge ham i Trængstilsælde hele hans øvrige Liv igjennem, men at det rigtige Princip i den Henseende nødvendigvis maatte være dette, at den Kommune, som har nydt Godt af hans Arbeidskraft, ogsaa bør forsjøge ham i Trængstilsælde. Det er naturligvis ikke hermed vor Lante, at Kommunen, for at være forpligtet til at hjælpe ham, skulde som saadan have høstet nogen Nytte af ham; men vi gaa ud fra, at, naar Beboerne i en Kommune trænge til Arbeidskraft, og denne som en Følge deraf kommer til Kommunen og kommer der ikke aldeles forbigaaende, men saaledes, at den bliver i Kommunen og knytter sig til den, saa er det ogsaa rigtigt og retfærdigt, at Kommunen maa bære Udgiften ved Forsørgelsen af de Folk, som paa denne Maade ere blevene indlemmede i den, ere blevene til faste Medlemmer af den, fordi der i Kommunen var Træng til dem, og fordi man der ønskede at gjøre Brug af deres Arbeidskraft. Naturligvis bliver det altid Gjenstand for Tvivl, hvorledes et saadant Princip skal udføres i det Enkelte; det vil f. Ex. altid være en Skjønssag, hvor langt Ophold man vil fordre, for at det kan siges, at den Paagjældende er bleven saaledes fastknyttet til

Kommunen, at denne derved er bleven forpligtet til at forsjøge ham. At dette Princip, at Forpligtelsen til at forsjøge en Person, skal være knyttet til et Ophold paa Stedet, i og for sig er det naturligeste, har man, som det forekommer os, ogsaa et stærkt Vidnesbyrd for i den Omstændighed, at dette Princip er det, der næsten allevegne følges. Der er vistnok intet, eller i alt Fald saa godt som intet Sted, hvor Fødestedet benyttes som det principale Forsørgelsessted, som det Sted, det først og fremmest kommer an paa, idet alle de Landes Lovgivninger, som vi have kunnet faae nogen Oplysning om, lade Forsørgelsespligten være knyttet til et vist Ophold paa Stedet, længere eller kortere; og naar man i Almindelighed skulde betegne den Retning, som i saa Henseende gjør sig gjældende, tror jeg, man maa sige, at Tendentsen snarest gaar i den Retning, kun at kræve et temmelig kort Ophold. Den Frist, som i saa Henseende hidtil har været gjældende i vor Lovgivning, nemlig 5 Mars Fristen, er en af de længere af de Frister, som man i denne Henseende træffer paa. Der er ganske vist nogle Steder, hvor der bruges meget lange Frister, men jeg tror ogsaa, det er almindelig erkendt, at, hvor disse lange Frister ere gjældende, der møder man ogsaa de samme Ulemper og Indvendinger, som ere forbundne med at vælge Fødestedet til Udgangspunkt. Seg skal nævne nogle Exempler paa, hvorledes dette Forhold er ordnet andre Steder. Det er da for det Første bekendt for de Herrer, at i Hertugdømmerne Slesvig og Holsten gjælder der en meget lang Periode, idet den nemlig er 15 Aar; men det er et temmelig enestaaende Exempel. I Sachsen og Württemberg er Fristen 5 Aar, i Belgien og Holland 4 Aar, i Preussen 2 Aar, i Frankrig 1 Aar, i Norge 2 Aar og i Sverige 1 Aar. Det vil altsaa heraf ses, at det er det overveiende Almindelige rundt omkring i Verden, at man knytter Forsørgelsespligten til et vist Ophold paa Stedet, og jeg tager ikke feil, naar jeg siger, at 5 Aar er en af de længere Terminer, man træffer paa; de fleste Steder er Terminen kortere. — Men det er Udvalgets Mening, at ikke alene den anførte principielle Betragtning taler for at fravige Fødestedet og at henlægge Forsørgelsesstedet til det Sted, hvor man har havt et længere Ophold. Vi tro, at der ogsaa er mange praktiske Ulemper forbundne med at lade Fødestedet være det Afgjørende, og da fornemlig den, at, naar Fødestedet skal være Forsørgelsessted, vil det enten blive nødvendigt at hjemsende Folk til Steder, hvor de ikke i længere Tid have været, til Steder, hvor de ingen Bekjendtskaber have, og hvor de derfor ville blive modtagne med Uvillie eller i alt Fald med Kulde og Ligegyldighed, eller ogsaa vil man, naar man ikke vil hjemsende dem, men vil bestemme, at de Paagjældende skulle forsjøges paa det Sted, hvor de ere, og at Udgifterne derved skulde refunderes fra den Kommune,